

Circuitul Muntilor Apuseni

Apuseni – Bihor-Vladeasa 2005

by BikerBlob

Am plecat din Bucuresti intr-o dupaamiază caldă de vară, pe la 10 dimineața, doar eu și Radu. Destinația: munții Apuseni. Obiectivul: circuitul acestui masiv muntos însă nu pe jos cu rucsacul ci pe biciclete (cu rucsacuri). Drumul până în localitatea Garda de Sus de unde am stabilit că vom pleca pe traseu, a fost foarte frumos, destul de lung însă s-a terminat repede dacă ținem cont de faptul că am fost cu mașina lui Radu, Honda Accord cu 190 CP la bord. Deși bicicletele erau puse pe mașină, nu am reușit să-l domolesc pe Radu și ori de câte ori se putea, viteza nu scădea sub 160 km/h. Precizez că suportii pe care erau fixate bicicletele erau din cele mai ieftine, din aceia de 600 de mii, din tablă, dar se pare că rezistă și la viteza asta, deși nu recomand sub nici o formă să faceți așa ceva. Noroc că puteam privi prin trapa bicicletele și în caz că își luau zborul, probabil ar fi fost nevoie să dam în marsarier doar 1km ☺.

Ajunși în Garda de Sus am parcat mașina cât am putut de ferit, într-un loc care părea a fi o parcare de pământ, mai mare, în centrul satului și direct pe DN. Va voi spune la sfârșitul povestirii ce surpriză neplăcută dar din fericire fără urmări am avut când ne-am întors la mașină.

Cât am putut de repede, asta însemnând 1-2 ore, ne-am echipat bicicletele, am montat coburile (gentile pentru bagaje de pe lateralele roții din spate) și le-am cântărit. Bicicleta lui Radu era cât de cât ok, a mea avea 2 tone... deși aparent nu aveam bagaje mai multe.

Câteva date tehnice despre mtb-uri:

- eu: cadru GT Arrowhead, jenti duble, furcă amortizor Mozo USA, frână față pe disc Hayes, schimbătoare față/spate Shimano Deore și o mică aripă anti-noroi fixată direct pe cadru peste roata din față. Aripă asta am observat că mă proteja să zic... 5% în plus decât dacă nu ar fi fost deloc instalată ☺. Greutate mtb față bagaje: aprox. 14 kg.
- Radu: cadru Wheeler, jenti duble, furcă amortizor RockShox Judy, frâne și schimbătoare Shimano Deore, aripă anti-noroi fixată pe furcă – protecție noroi: 90%. Greutate mtb fără bagaje: mai ușoară decât a mea.

Cateva cuvinte despre mancarea luata; nu am luat prea multa pentru ca traseul traversa multe sate de unde puteam sa ne re aprovizionam, in sa la noi am avut 2-3 conserve de pathe, 1 rotita de cascaval, 1 paine, supe la plic, spaghetti la plic (daca nu stiati de spaghetti astea va anunt ca sunt extraordinare!!! Se gasesc in Carrefour si sunt de mai multe feluri, mie imi plac Bolognezele. Plicul este mai marisor si are 2 compartimente. Intr-unul sunt spaghetti intregi, cam 17cm lungime, iar in celalalt este sosul pudra, condimentele si alte chestii deshidratate. Cand se fierbe se mai adauga o lingura de ulei, unt sau margarina si va spun ca nu ati mai mancat ceva atat de bun in creierii muntilor ☺), o oala de aluminiu de 0,75L cu capac ce putea fi folosit si ca farfurie, un primus cu gaz si o butelie. Binenteles, bucatar sef eram eu.

Ziua 1

Am inceput aventura deja la lasarea serii. Pentru ziua asta aveam in plan sa ajungem in satul Ghetar Scarisoara unde sa innoptam. Am uitat sa va spun ca nu aveam cort la noi intrucat ne-am propus sa dormim doar in surile oamenilor, cerand voie sau... nu. Drumul nu era lung, 18 km, in sa erau doar la deal iar bagajele erau... pline.

Ajungi deja destul de sus pe munte, frumusetea acestuia a inceput sa se faca simtita din ce in ce mai tare. Soarele era la apus, mirosul de iarba cosita fierbinte de peste zi iar acum racita odata cu venirea serii, ne incanta simturile. Drumul forestier pana in Scarisoara este destul de abrupt, in sa noi eram extrem de bine dispusi si dornici de aventura. Sincer nici nu ne-am dat seama cand am ajuns in sat.

Seara se lasase deja, iar frigul incepuse sa puna stapanire pe aceasta mica si izolata localitate. Am lasat bicicletele in „centrul” satului, langa unicul magazin satesc si am inceput sa ne cautam o gazda cu sura. Am ochit o sura aratoasa si am inceput sa cautam proprietarul. In final il gasim si dupa scurte negocieri accepta sa ne lase sa dormim in fanul lui, cu conditia sa nu fumam ☺ (noi... care am fumat de 2-3 ori in viata). Am uitat sa va spun ca planul nostru era nu doar sa dormim in suri, dar nici sa nu platim ceva pentru acest tip de cazare, doar daca eram tare stransi cu usa eram dispusi sa dam ceva. Dar optiuni erau oricum multe. Am introdus bicicletele in austru, iar noi ne-am cautat un loc in podul acesteia. In sura era un strat d fan perfect pentru dormit, subtire, cam de 20cm, iar cu noi peste el se facea de 10, just right.

Am plecat apoi sa cautam niste apa, deja frigul se simtea bine, iar noi eram inca in echipamentul de bicicleta adica pantaloni scurti mulati, bluza subtire de plastic mulata si un polar (tot subtire dar nemulat). Fiind sat de munte, fantanile nu sunt asa cum le stim noi. In schimb sunt izvoare captate in mici rezervoare de lemn, cu acoperis si cu o

covata mare sau cum ii spune, cu care luai apa aflata la 0,5 – 1m adancime. Apoi am trecut la prepararea mesei de seara. Dormitorul fiind amenajat in sura pe jumatate plina cu fan, nu puteam sa ne facem supele si spaghetti la primus. Asa ca am plecat spre centrul satului unde era un chiosc din lemn, dotat cu masa si bancute. Un ceai, spaghetti si o jumatate de paine si deja eram ghiftuiti.

Ne-am intors in sura si ne-am bagat in sacii de dormit de -21 grade. Am fi luat saci de vara, dar nu am avut.

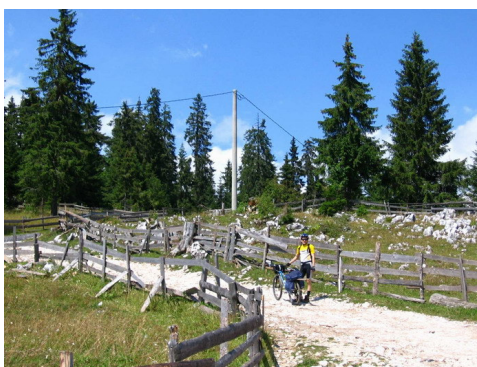
Ziua 2

Am dormit perfect... A doua zi dimineata vremea era cam inchisa insa incet-incet s-a luminat, iar un soare superb a umplut cerul albastru plin cu norisori pufosi. Planul pentru ziua de azi era sa vizitam mai intai Pestera cu Ghetarul de la Scarisoara, iar apoi sa plecam mai departe spre Poiana Ursoaia. Am lasat bicicletele in sura fara vreo teama sa fim furati si am plecat spre pestera. Nu mica ne-a fost surpriza cand am aflat ca administratorul pesterii era chiar gazda noastra. Voia sa ne lasa sa intram in pestera fara sa platim dar am spus ca deja a fost prea amabil, am acceptat sa intram fara bilet insa ne-am platit cazarea. Asteptand sa se stranga oameni pentru urmatorul grup pentru vizita, cu cine ne intalnim? Cu specialistii de la magazinul de bike-uri din Pantelimon al lui Mircea. Ne-am bucurat reciproc sa ne vedem, ne-au felicitat pentru planurile pe care le aveam, iar noi am promis ca le aducem poze imediat ce ne intoarcem din tura, lucru care nu s-a intamplat nici pana acum ☺.

Am vizitat pestera, ghetarul este din ce in ce mai mic de fiecare data cand vin pe aici. In final o sa dispara in intregime, insa noi vom fi printre putinii care l-am prins „in viata”.

Intorsi de la pestera am intrat si in micul Muzeu satesc unde era o batranica pe care daca o intrebai ceva era foarte bucuroasa sa-ti raspunda si sa-ti povesteasca. Radu a testat un tulnic si am aflat ca este o tehnica speciala pentru ca sunetul sa iasa din el asa cum mai vedem si auzim pe la tv. Oricum, din a 2-a incercare i-a iesit, iar valea a rasunat ☺.

Am mancat de dimineata, deabia la ora asta, ne-am luat la revedere de la prietenii din Pantelimon si gata, calatorului ii sta bine cu drumul. Am plecat, era o caldura mare dar placuta, era vara. Iarba verde peste tot, casute frumoase, din loc in loc stanci, chiar si in mijlocul drumului. Drumul a inceput sa fie din ce in ce mai abrupt asa ca la un moment dat am purces la impingerea de la spate a bicicletelor. La un moment dat ne intersectam cu un Land Rover Defender si un Nissan Patrol GR, amandoua de Germania. Ne claxoneaza, ne saluta, ne zambesc si ne adreseaza 2 – 3 cuvinte. Zambim si noi, multumim si speram ca defapt ne-au felicitat si nu ne-au injurat. In zona, cu cateva zile in urma, au fost oarece ploi torentiale, iar din loc in loc pe drum erau balti destul de mari, ba chiar il acopereau in intregime uneori incat nu aveai loc pe unde sa treci decat prin mijloc. Baltoacele, lacurile astea erau si adanci, incat iti trecea apa peste bocanc atunci cand pedala era jos, iar daca nu aveai suficienta viteza, puteai sa ramai in mijlocul ei de-ti era mai mare dragul. Ne-am udat, ne-am uscat, era vara si era superb.

Navigatia era in general usoara, in acelasi timp insa te puteai usor rataci intrucat multe drumuri secundare se desprindeau din cel principal, iar de multe ori astea secundare pareau mai principale ca principalul, asa ca nu rar mai intrebam localnicii pe unde trebuie sa o luam. De fiecare data oamenii erau bucurosi sa ne ajute, ba chiar ne copleseau cu amanaunte ca in final sa ne dam seama ca nu am inteles nimic.

Am intrat in padure, iar la adapostul si in umezeala de aici peste ce am dat, tufe peste tufe cu afine. O pauza bine meritata se subintelegea ca urmeaza. Radu s-a aruncat pe jos, a luat in brate o tufa si nu i-a dat drumul pana nu i-a mancat toate bobitele, apoi a trecut la urmatoarea; la fel si eu. Ne faceam oarece probleme tinand cont de faptul ca apa noi trebuia sa bem destul de des, iar afinele astea ne cam puneau pe ganduri.

Ne-am continuat traseul, pe drumurile forestiere destul de bune, ba chiar la un moment dat drumul forestier a început să fie pietruit, ba chiar se distingeau și o bordură din pietre rotunde. După câțiva kilometri ajungem la o bornă kilometrică, una din superbele borne kilometrice albastre, din care doar pe drumurile comunale întâlnești. Spun una pentru că doar câteva am întâlnit până la sfârșitul drumului, nu erau din km în km. Ne aflăm chiar la granița dintre județele Cluj și Alba. Iar noi trebuia să trecem pe sub o poartă mare de lemn pe care scria „Cu Dumnezeu înainte”. O senzație foarte plăcută ai atunci când treci dintr-un județ în altul, parcă ai fi mers sute de kilometri și ai ajuns deja în altă țară. Am trecut asadar în următorul județ de pe listă, iar drumul a început să fie la vale. Radu obișnuit cu viteza nu prea ținea cont de faptul că mai avea pe bicicletă și bagaje și a început să o calce. Eu, mai precaut am rămas în urmă. În final îl ajung, Radu era oprit și se uita foarte întrebător la bicicletă să moment în care mi-am zis că sigur a patit ceva. Și bineînțeles, portbagajul care susținea coburile se ruptese, iar ultimii zece de metri până când a reușit să oprească, a tras bagajele pe jos ca pe o remorcă. Nu durează mai multe de 15 minute, rezolvăm problema și o luăm iar la vale.

Am trecut peste dealuri, muni și văi, am trecut prin pasuri, am urcat pe drumuri forestiere pe firul râului până s-a transformat în parau și apoi mai departe până când a dispărut de tot. Am trecut pe partea cealaltă a muntelui pentru că puțin mai jos să ne reîntâlnim cu paraul, râul, cascada...

Din 30 în 60 de minute, sau oricând simteam că avem nevoie, mai făceam o pauză pentru o gustare dulce, mai admirăm peisajul și ne bucurăm că eram acolo. Porțiunea asta de drum a fost una din cele mai lungi din cadrul traseului așa că deja începuse să se lase seara iar noi nu mai ajungeam într-un sat unde să ne găsim o sură. Am ajuns în final în satul Rachitele, după ce am urcat și epuizat râul Belis, am coborât apoi pe râul Somesul Cald, am trecut de lacul Fantanele, după ce am trecut prin satul de vacanță Ică Ponor, apoi mai departe spre Doda Pili (super nume), am mai urcat un râu, trecut prin pasul Prislop, pentru că în final să coborâm pe râul Hentu până am ajuns în Rachitele. Încet-încet am început să ne uităm prin curți după suri cât de cât primitoare. Pe lângă noi mai treceau oameni însă am ales să nu îi abordăm. Ne am oprit în dreptul unei curți însă chiar când ne pregăteam să-i întrebăm dacă putem înnopta la ei, a trecut pe lângă noi una din persoanele pe lângă care am trecut mai devreme. Când ne uităm mai atent era un salvamontist, un băiat cam de vârstă noastră care se întorcea acasă. Bucuroși l-am întrebat dacă știe un loc în care putem înnopta. L-am spus că vrem să stăm într-o sură moment în care a spus că putem sta la el în curte fără nici o problemă.

Nu mai era asa frig, desi era mai tarziu decat noaptea trecuta, eram la altitudine mult mai mica. Am intrat intr-o curte cu o iarba perfecta. Nu gazon, iarba naturala super verde si perfect taiata. Ne venea noua sa mancam din ea, ce sa mai zicem de vacutele si oile de la fata locului. Ne-am intins peste tot bagajele, ne-am pregatit delicioasele spaghetti asezonate cu ketchup, pathe si cascaval, la sfarsit un ceai si din nou eram extrem de multumiti pentru ziua perfecta care se incheia. Din pacate insa trebuie sa spun ca am dormit ceva mai prost decat in Scarisoara. Am dormit tot in podul surii, pe fan. La fel, frumos, fan, moale, parfum placut, insa era cam mult fan si cam prea moale. Am intins izoprenele si sacii de dormit insa am dormit ca naiba. Ba eram cu capul in jos, ba cu fundul in sus, ba cu doua brate de fan un sac... In concluzie, cautati suri fara fan sau cu foarte putin fan. Pe strat gros de fan, desi initial iti zici ca e super sa dormi pe atata moale... ei, nu-i chiar asa.

Ziua 3

S-a facut din nou dimineata, o noua zi si o noua etapa din aventura noastra ne astepta. Am „coborat” la masa unde am avut onoarea sa fim acompaniati de niste gainute si pisici foarte prietenoase. In spatele surii ne-am spalat la dusul natural alimentat direct din padure, moment in care s-a dus orice urma de somn. Eram proaspat pregatiti pentru drum doar ca vremea nu se anunta asa grozava. Era cam innorat si mai picura din cand in cand. Asa ca pentru prima oara am pus pe noi echipamentul pentru vreme proasta. Insa nu eram deloc demoralizati, am zis ca a fost superb pana acum, asa ca putina ploaie nu strica.

Dupa o scurta aprovizionare cu dulceturi de la magazinul satesc si dupa cateva banane, am plecat la drum. Mai picura din cand in cand, insa eram putin ingrijorati pentru ca in ziua asta trebuia sa ajungem la cabana Vladeasa (alt. 1430m), iar pana acolo trebuia sa traversam pentru prima oara portiuni de poteca si zone descoperite

fara drum si fara marcaje, locuri in care ne puteam usor rataci. Dar pana acolo am inceput din nou neobosita noastra urmarire a raurilor pana la izvoare, trecut peste pasuni si prin pasuri, apoi coborat pe firul vaili pana cand incepeam sa urcam din nou. Pe traseu am trecut si pe la cascada Rachietle, pe valea Stanciului. Peisajul era foarte frumos, insa ne-am intristat cand am vazut ce mizerie lasau oamenii in urma, aceasta fiind o zona destul de des frecventata de turisti „civilizati”.

Drumul devenea tot mai abrupt, tot mai ingust, tot mai cu iarba, pana cand s-a transformat in poteca. De aici am inceput sa mergem pe marcaje atat de vechi incat mai degraba semana a marcaj muschiul de pe copaci decat marcajul in sine. Am urcat pieptis pe langa biciclete un deal inalt unde vantul batea cu putere, iar cum vremea a fost cam toata ziua inchisa, acum dadea si cu ceva stropi. Mai devreme am intrebat niste bastinasi cam pe unde trebuie sa o ia poteca asta si ne-au spus ca pe dreapta in zare trebuie sa vedem niste formatiuni stancoase Pietrele Albe si Piatra Graitoare. Formatiiuni dinastea tot erau, asa ca nu prea aveam siguranta ca mergem pe drumul cel bun, mai ales ca acum poteca nu era decat o dunga abia vizibila de iarba care avea putin alta culoare decat restul ierbii.

La sfarsitul acestei zile urma sa ajungem in Stana de Vale, insa ceata era din ce in ce mai groasa, era frig si deja incepuse sa ploua torential. Noi stiam ca undeva pe varful muntelui (vf. Vladeasa alt. 1836m, cel mai inalt din Bihor) este o statie meteo, pe care vroiam sa o ocolim tinand curba de nivel, ajungand apoi la cabana Vladeasa, iar in final la Stana de Vale (alt. 1210m). In final gasim un drum forestier, ba prin padure, ba prin zona deschisa, prin noroaie si paraie, iar dupa ce mergem pe el vreo 2-3 ore ne intersectam cu o linie de inalta tensiune care urca in spate prin stanga si cobora in fata dreapta. Am spus ca in sus trebuie sa duca la statia meteo, iar la vale trebuie sa ajunga la cabana. Cum ceata era atat de groasa ca deabia vedeai la 10m, am continuat sa coboram. Deja eram hotarati sa inoptam la cabana; goretextul deabia mai facea fata, eram morti de foame si ce ne tinea in viata era doar gandul la cabana uscata si bineinteles la o masa copioasa calda. Coboram noi ce coboram si cabana tot nu se arata... Intalnim la un moment dat doi localnici iesiti la cosit care se adaposteau sub un brad. Li intrebam unde pana noastra e cabana si nu mare ne-a fost mirarea cand ne spun ca e muult in spate, ca am trecut de ea demult. Dupa o scurta discutie strategica decidem sa ne intoarcem la cabana decat sa continuam pe ploaie spre Stana. Asa ca o luam usurel la deal, inapoi prin noroi si ploaie. Dupa vreo 2 ore si dupa ce ceata s-a mai ridicat, vedem cabana Vladeasa in toata „splendoarea” sa pe varful unui deal, iar drumul pe care trecusem mai devreme la nici 50m de ea... Am vrut sa ne smulgem parul din cap dar am spus sa ne grabim spre cabana sa mancam o ciorba si o friptura

ceva. La cabana... pustiu. Intram in cabana... pustiu. Facem ceva galagie, apare obosit si plictisit cabanierul, care ne informeaza cu mare regret ca nu are nici un fel de mancare, doar biscuiti, stixuri si ceva bere. Ne-am bucurat ca nu ne-am smuls parul din cap mai devreme pentru ca acum nu am mai fi avut ce sa ne smulgem.

Am iesit din cabana hotarati sa nu dormim in ea, oricum mare diferenta daca am fi dormit afara nu era. In zona erau mai multe casute particulare din lemn, iar una era in constructie. Nu avea geamuri sau usi dar in pod pareea ca se poate dormi bine. L-am gasit pe proprietar si dupa scurte discutii ne-a lasat sa dormim in pod. Am ras cu Radu a doua zi cand ne-am dat seama ca noi am fost primii care am dormit in casa lui ☺. Ne-am bagat bicicletele in hol si cu ceva chin, pentru ca nu erau scari, ne-am urcat in pod. Am pus lucrurile la uscat si observand ca erau oarece vaci in zona, am plecat sa vedem daca putem mulge cateva. Am gasit taranii, am dat banul si am luat laptele. Am baut la fata locului fiecare cate jumătate de litru de lapte direct din galetusa taranului si ne-am mai luat la pachet inca jumate de litru. Radu insa a tinut mortis sa mulga si el o vaca asa ca s-a apucat sa traga de „sâni” saracul animal. Intorsi la „vila” am vrut sa fierbem si sa bem cald laptele dar l-am baut urgent „as it was” impreuna cu jumătate de painie, am intins sacii pe scanduri si... dusi am fost. Noaptea a fost ok, insa cam tragea curentul printre scanduri si pe sub streasina, dar am adormit in final.

Ziua 4

A doua zi dimineata nu ne venea sa credem. Soare superb, cer perfect albastru, brazii si iarba verde, stanci albe, zumzet de gaze, talangi si vacute... eram in Paradis. Am reintins toate hainele la uscat pentru ca in timpul noptii se umezisera si mai tare si am trecut la prepararea micului dejun, spaghetti. Dupa ce ne-am intretinut cu proprietarul, am mai aflat una-alta despre zona, cam pe unde trebuie sa o luam pentru Stana de Vale si am plecat din nou la drum, pe altul decat cel pe care am coborat cu o zi inainte.

Am continuat pe drum forestier foarte abrupt si cu bolovanis pana cand am ajuns iar pe culmea inalta a dealului, loc din care trebuia sa parasim drumul forestier si sa apucam pe alt drum dar care de-abia se distingea in iarba. L-am gasit in final si am inceput coborarea. Una din cele mai infernale coborari din cate am facut pana acum, tinand cont si de faptul ca aveam atatea bagaje pe bicicleta. Poteca era foarte abrupta, aproape ca trebuia sa cobori pe langa bike, insa mai groaznici erau bolovanii cat mingile de fotbal care fugeau in toate partile. Ca de obicei insa Radu o calca la vale fara mila, fara regrete, ba mai mult, mai si filma in acelaasi timp. Pe acest drum am atins kilometrul 100 din expeditia noastra.

Mai departe coborarea parea ca nu se mai termina, drumul devenise o chestie ingusta erodata prin care nu mai putea merge cu bicicleta pentru ca atingeai cu pedalele malurile. Asa ca mai prin iarba, mai prin bolovani, intr-un final ajungem la drumul forestier principal, cu masini, defrisari si gratarangii.

Continuam spre Stana de Vale pe valea Zarna pana la lacul Draganu si mai departe pe valea Draganului, iar apoi spre Izvorul Minunior pe un drum forestier perfect si intr-un final ajungem in centrul statiunii la o ora rezonabila. Pe drum am ochit o sura, parea ea cam parasita, dar nu era in curtea nimanui. Statiunea Stana de Vale este jalnica... In afara de hotelul Iadolina nu mai gasesti nimic. Mai este un camping obosit si 2-3 vile, precum si un centru de inchirieri ATV, dar altfel doar sura noastra darapanata in care vroiam sa dormim. Tragem la prima si unica terasa din statiune care si asta arata ca vai de ea si ne comandam mult visata friptura cu bere.

In final plecam spre sura care desi parasita, era langa curtea unui om. Am zis sa fim civilizati si sa intrebam omu' daca putem sa inoptam in sura de langa curtea lui. Ciocanim la poarta, nu raspunde nimeni, asa ca decid sa intru sa bat direct la usa. Fac 3 pasi in curte iar dupa coltul casei cine apare? Un caine lup cat mine de mare. El se opreste, eu inghet, el se uita la mine, eu inghet dupa care vad ca la fel de calm se intoarce in spatele casei, moment in care eu dispar intr-un nor de praf peste si prin gardul despartitor. Binenteles Radu radea de facea pe el, iar eu faceam pe mine 😊. Am decis sa intram in sura fara sa mai intrebam pe nimeni si, ca de obicei, sa dormim in pod, dar fiind o sura a nimanui am urcat si bicicletele sus. Tin sa spun ca a fost una din noptile in care am dormit cel mai bine, fan era foarte putin, bicicletele le-am sprijinit de acoperis, iar noi am dormit intre ele, nici nu se putea mai bine. In incaperile de jos nu am putut intra sa vedem daca nu cumva este vreun cadavru sau vreo comoara ascunsa, dar cum nu mirosea a nimic am zis ca ne putem culca linistiti. Al naibii caine insa, ala care era sa ma defriseze, si-a dat seama ca cineva a poposit in chestia mare si parasita de langa curtea lui si a tot latrat spre noi vreo ora ca nu puteam sa mai facem nici o miscare. Cum faceam un zgomot cum se intorcea si latra.

Ziua 5

Si a mai trecut o noapte, a mai venit o zi insorita. Revenim la superba terasa din „centru”, luam micul dejun si continuam aventura spre zona Padis. Ne intoarcem o portiune de drum pe unde am coborat cu o zi inainte dupa care o luam pe poteca direct pe culmea unui deal. Trecem pe langa o stana ce parea parasita insa inauntru era o batranica ce ne invita sa intram. Radu incepe documentarea cu privire la procedeul de preparare a branzei, casului si urdei, iar eu filmam discutia. Mai ceva ca pe Discovery. Dupa ce ne lamurim pe unde trebuie sa continuam ne luam la ramas bun si promitem ca vom reveni... candva.

De aici poteca a devenit abrupta si foarte putin circulata. Erau o multime de crengi si uscaturi cazute, iar din loc in loc cate un brad intreg, peste care trebuia sa treci bicicleta de peste 20kg. Toate aceste chinuri au meritat, am ajuns in final in golul alpin, iar de aici peisajul era „taietor de respiratie”. Am intrat in drum forestier care era inca abrupt, de multe ori eram nevoiti sa impingem bicicletele. Si desi era cald si soare, iar noi eram leoarca de transpiratie, era un cer senin la fel ca si in mintea noastra. Ne simteam atat de tineri si binenteles... nelinistiti.

Pe drum intalnim mici herghelii de cai salbatici care se racoreau alergand prin mari balti cu noroi. Cu grija si rabdare reusim sa ne apropiem de ei si sa-i mangaie, iar Radu cum este el plin de idei incepe sa le bage degetele in nas si sa-i traga de nari. Cu usurare am observat ca lor, cailor, pare sa le placa senzatia, iar Radu era din ce in ce mai doritor de experiente noi. Tot senzatia de racoare o cautau si bivoli. 8-10 bivoli stateau intr-o alta gaura cu noroi afundati pana la cap, atat se mai vedea din ei. Am trecut usurel pe langa ei tinand cont ca din confortul noroiului ne urmareau cu privirea fiecare miscare.

Am continuat mai departe peste dealuri inalte, si vegetatie pitica, eram deja la altitudine destul de mare. Ne-am intalnit cu un cioban cu turma de oi raspandita pe tot muntele. Am intrat in vorba cu el, i-am dat o ciocolata si am devenit cei mai buni prieteni. A inceput si coborarea spre Padis. Drumurile forestiere la vale sunt visul oricarui biker care se respecta. Din pacate nu puteam lasa saua mai jos pentru stabilitate mai mare din cauza bagajelor, inasa asta nu ne-a impiedicat sa zburam. Fara sa ne mai uitam pe harti, fara sa apucam sa ne uitam cu atentie pe indicatoare, ajungem la un canton – Centrul de informare turistica Scarita – Platoul Padis, unde pentru a doua oara am aflat ca am gresit drumul. Fara prea multe discutii am luat-o inapoi la deal spre intersectia pe care am ratat-o. Planul era sa dormim in Padis, am fi vrut sa facem cumva sa

vizitam si Cetatile Ponorului, insa nu prea mai aveam timp. Ajunsi in Padis (alt. 1301m), am luat o ciorba si am decis sa continuam spre Casa de Piatra si apoi mai departe spre finalul expeditiei noastre si locul unde am parcat masina.

Am tinut mai departe drumul forestier pana cand pentru a nu stiu cata oara s-a transformat in poteca pentru ca in final sa dispara de tot. Era seara, era o atmosfera trista, stiam ca in ziua aceea avea sa se termine aventura noastra. Ma opream din cand in cand pe fetele descoperite ale dealurilor inalte, singur, si ascultam linistea, sunetul ierbii in vant. Incercam sa vad cat mai mult, incercam sa miros cat mai mult, incercam sa fiu cat mai mult acolo. Radu era mai departe, coboram incet pe dealuri fara o tinta anume; era o seara calda, iar eu incercam sa prelungesc cat mai mult ultimele momente. Depasim Avenul Batrana pe stanga si Avenul Negru pe dreapta, iar mai departe trecem pe langa o stana locuita si ne miram cat de abrupt si bolovanos este drumul lor de caruta. Eram pe valea raului Gardisoara, am trecut prin niste chei si pe langa pestera Coiba Mare, iar mai departe drumul se domolea pentru ca in final sa inceapa sa apara cate o casa-doua pe dealurile din jur. Ajunsi in Casa de Piatra ne inveselem si incepem sa ne jucam coborand la vale pe drum mergand in paralel si tinand intre noi o scandura de 3m lungime. Neavand mai mult de 5 ani in momentul ala, radeam de ma terminam cand Radu decide sa ia scandura intre picioare si sa coboare cu ea sprijinand-o pe ghidon si sa si stand cu fundul pe ea. Ma gandeam ce cruce mare si-ar face un localnic daca ne-ar vedea ca furam cheresteaua din sat.

Noaptea ajungem in final la masina, parcurgand fara tragere de inima valea Garda Seaca, in locul de unde a inceput povestea Apusenilor. Daca mai tineti minte, la inceput va spuneam ca am parcat masina undeva unde am spus noi ca era ferita. Ei bine, in parcare respectiva in weekend a avut loc targul, iar toata parcare si DN-ul erau pline de sticle goale de plastic de bere, gunoaie si mese rasturnate. Consternati

am examinat masina care se afla in mijlocul acestui dezastru si cu usurare observam ca nu prezenta nici o zgarietura (noua).

Trebuia insa sa mai petrecem o noapte si nemaiavand suri am decis sa rugam proprietarii unei pensiuni sa ne lase sa punem cortul la ei in curte. Binenteles ca nu au vrut la inceput dar dupa ce au vazut xenoanele lui Radu s-au mai inmuiat. Frumos era insa ca pensiunea avea si brutarie proprie, iar in toata zona mirosea a paine proaspata.

Ziua 6

Azi nu am mai facut nici un traseu. Am strans cortul, ne am schimbat in haine curate, am aruncat bicicletele pe masina si am plecat spre Bucuresti, dar mai intai am oprit in Albac la Perla Ariesului ca sa luam micul dejun.

Ce concluzie as putea sa trag, decat ca de cand merg cu mtb-ul pe munte, de ani de zile, aceasta a fost cea mai frumoasa, variata si lunga tura. Totul a decurs perfect, nici o defectiune tehnica majora la biciclete, nici o pana, nici un accident, vreme variata insa 80% superba. Se putea mai bine? Indiferent ce alte ture vom mai face in viitor, si mai lungi si mai variate, sigur aceasta va ramane un reper „de neclintit” in istoria bicicletei (noastre) de munte ☺.

Statistici:

- lungime traseu (aprox.): 300 km
- greutate mtb (aprox.): 24 kg
- durere de fund: medie
- traseu: **Ziua 1:** localitate Garda de Sus, sat Ghetarul de la Scarisoara. **Ziua 2:** sat Poiana Ursoaia, sat Poiana Horea, urcare pe raul Belis, coborare pe raul Calineasa – Batrana – Somesul Cald, lacul Fantanele, urcare spre pasul Prislop, coborare pe raul Hentu, sat Rachitele. **Ziua 3:** urcare pe valea Stanciului, cascada Rachitele, Piatra Graitoare, Pietrele Albe, cabana Vladeasa. **Ziua 4:** coborare pe valea Zarna, lacul Draganu, valea Draganului, Izvorul Minunilor, statiunea Stana de Vale. **Ziua 5:** valea Pastravariei, urcare spre varful Poienii, saua Bohodei, izvorul Fantana Rece, varful Carligatele, platoul si cabana Padis, urcare spre varful Gudapu, pestera Gura Apei, pestera Sura Popii, coborare pe raul Gardisoara, poiana Coiba Mica, sat Casa de Piatra, localitate Garda de Sus. **Ziua 6:** localitate Garda de Sus, Bucuresti.

O galerie foto detaliata gasiti la www.dmazilu.lx.ro/04_Apuseni

----- /// -----